

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/72/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200238
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ľubica Filová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200238.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Viliama Pohančenika, v právnej veci žalobcu: U. K. N., bytom N. republika, J., J. XX (predtým U. K. N. - Blue - Media, s miestom podnikania 089 01 Svidník, Bardejovská 220/1, IČO: 46 213 058), právne zastúpený JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom Masarykova 2, Prešov, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, za účasti: 1. K. K. Vójcik, bytom S. XXX, XX-XXX S., N. republika, 2. J. Q., bytom I. XXX, XX-XXX A., N. republika, 3. K. K. X., bytom J. XX, XX-XXX A., N. republika, všetci právne zastúpení JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom Masarykova 2, Prešov, o preskúmanie rozhodnutí žalovanej č. 47429-2/2013-BA zo dňa 2. januára 2014, č. 47499-2/2013-BA zo dňa 30. decembra 2013 a č. 47501-2/2013-BA zo dňa 30. decembra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 12Scud/10/2014-44 zo dňa 16. januára 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 12Scud/10/2014-44 zo dňa 16. januára 2015 v časti výroku o zamietnutí žalôb a zamietnutí návrhu žalobcu na pribratie účastníka konania, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove uznesením zo 16. januára 2015 spojil na spoločné konanie veci vedené na krajskom súde pod sp.zn. 12Scud/10/2014, 12Scud/11/2014 a 12Scud/12/2014 s tým, že ďalej budú vedené pod sp. zn. 12Scud/10/2014. Následne rozsudkom č. k. 12Scud/10/2014-44 zo dňa 16. januára 2015 žaloby, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovanej č. 47429-2/2013-BA zo dňa 2. januára 2014, č. 47499-2/2013-BA zo dňa 30. decembra 2013 a č. 47501-2/2013-BA zo dňa 30. decembra 2013 zamietol a účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal. Zároveň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania ako aj návrh na pribratie účastníka konania podľa § 91 ods. 2 O.s.p.

Žalovaná Sociálna poisťovňa napadnutými rozhodnutiami zamietla odvolanie žalobcu ako zamestnávateľa (Patrik Zabawa - ARTIMA, s miestom podnikania Centrálne 632/7, 089 01 Svidník, IČO: 46 022 546) ako aj jeho zamestnancov (K. K. C., J. Q., K. K. X.) a potvrdila rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočky Košice č. 87711-1/2013-KEM z 22. augusta 2013, č. 86089-1/2013-KEM zo dňa 15. augusta 2013 a č. 86127-1/2013-KEM z 15. augusta 2013, ktorými pobočka rozhodla, že K. K. C. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti (ďalej len „povinné poistenie“) ako zamestnancovi dňa 31. júla 2012, J. Q. dňa 30. júna 2013 a K. K. X. dňa 31. júla 2013.

V odôvodnení rozsudku krajský súd zdôraznil povinnosť žalobcu uviesť v žalobe tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv ako účastníka konania, nie porušenie práv jeho zamestnancov. Poukázal na to, že namietanie nezákonnosti postupu a rozhodnutí žalovanej bez uvedenia konkrétnych porušení subjektívnych práv žalobcu, je pre rozhodnutie vo veci irelevantné. Konštatoval tiež, že žalobca v žalobách nenamietal porušenia konkrétneho právneho predpisu, ktorému by postup správnych orgánov odporoval a nevedel aké jeho subjektívne práva tým boli porušené. Za dôvodnú nepovažoval ani jeho námietku o porušení dvojinstančnosti konania, pretože z obsahu predložených administratívnych spisov je nepochybné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov ako tých, ktoré boli zistené pred vydaním rozhodnutí, navyše súd zdôraznil, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok. Poukázal na ustanovenie § 250 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v zmysle ktorého ten, kto o sebe tvrdí, že je žalobcom, musí byť súčasne aktívne legitimovaný hmotnoprávne, to znamená, že musí ísť o skutočné ukrátenie, musí teda ísť o aktívne legitimovanú hmotnoprávnu osobu. Nedostatok hmotnej legitimácie znamená, ak takáto osoba nebola ukrátená na právach, súd žalobu zamietne. Krajský súd zdôraznil, že žalobca okrem nedodržania 60 dňovej lehoty na vydanie rozhodnutí a porušenia zásady dvojinstančnosti správneho konania, ktoré nebolo preukázané, netvrdil žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Mal za to, že napriek tomu, že pri vydávaní rozhodnutí procesné lehoty dodržané neboli, toto procesné pochybenie nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí, pretože podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu prihliadne súd len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Zrušením napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca nedosiahol priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Poukázal tiež na širokú definíciu dôkazu (§ 196 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení) a mal za to, že nevyklučuje, aby odporkyňa v rámci dokazovania vykonala šetrenie za účelom zistenia skutočného stavu veci a na základe takto zisteného stavu veci vo veci rozhodla. Konštatoval, že do majetkovej sféry žalobcu napadnutými rozhodnutiami správnych orgánov zasiahnuté nemohlo byť, pretože zaplatené povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti je žalovaná v zmysle § 145 ods. 1 zákona o sociálnom poistení povinná vrátiť ako zaplatené bez právneho dôvodu. Z obsahu žaloby je evidentné, že žalobca nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv ako účastníka konania, ale porušenie práv zamestnancov. Aj keby napadnutými rozhodnutiami alebo postupom boli porušené právne predpisy SR, resp. nariadenia Rady EHS, z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku bez akýchkoľvek pochybností vyplýva žalobcovi povinnosť tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv a nikoho iného. Pokiaľ žalobca spochybňoval oprávnenie žalovanej a prvostupňového správneho orgánu vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu, krajský súd ju vyhodnotil ako neopodstatnenú, keď poukázal na ustanovenia § 172 ods. 2 a 5, § 195 ods. 1 až 3, § 196 od. 1 až 7 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, z ktorých nesporne vyplýva kompetencia Sociálnej poisťovne rozhodovať v neďávkovom konaní o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, pričom definícia dôkazu je upravená široko a preto zákon nevyklučuje, aby v rámci dokazovania Sociálna poisťovňa vykonala kontrolu a šetrenie za účelom zistenia skutočného stavu veci a na základe takto zisteného stavu veci v konaní rozhodla. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu v I. rade, že v konaní pred správnymi orgánmi došlo k porušeniu zásady dvojinstančnosti, keďže je nesporné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov než tých, ktoré boli zistené v konaní pred prvostupňovým orgánom. Zdôraznil, že prvostupňové a odvolacie konanie pred správnym orgánom tvoria jeden celok a žalovaná postupovala v súlade s § 218 ods. 1 zákona č. 416/2003 Z.z. o sociálnom poistení a rozhodnutie iba podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnila. K námietke týkajúcej sa prejudikovania rozhodnutí v oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktivity

konštatoval, že žalobca v prvom rade v žalobách nenamietal porušenie konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval, a ani to aké subjektívne práva žalobcu v prvom rade boli porušené, keď namietal len porušenie subjektívnych práv zamestnancov. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovanej a prvostupňového správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, keď krajský súd dospel k záveru, že subjektívne práva žalobcu porušené neboli, žalobu ako nedôvodnú zamietol. Považoval pritom za jednoznačne preukázané, že žalobca nemá v mieste sídla v Košiciach zriadenú žiadnu prevádzku, resp. kanceláriu a kontrolou bolo zistené, že uvedení zamestnanci nevykonávajú takú činnosť na území Slovenskej republiky, ktorá by podliehala vzniku poistenia v súlade s platnou právnou legislatívou na území Slovenskej republiky.

Pokiaľ žalobca navrhol pribrať zamestnancov ako účastníkov konania podľa § 91 ods. 2 O.s.p. pre existenciu nerozlučného spoločenstva so žalobcom, krajský súd tento návrh ako irelevantný zamietol, keďže dotknutí zamestnanci boli do konania už pribratí podľa § 250 ods. 1 O.s.p., nakoľko v prípade zrušenia rozhodnutí, by mohli byť ako účastníci správneho konania dotknutí na svojich právach a povinnostiach. Keďže zamestnanci svoje práva neuplatňovali prostredníctvom podania žaloby na súd, mal za to, že neboli na svojich subjektívnych právach dotknutí, pretože iba formou žaloby môžu porušenie svojich práv pred súdom hájiť. Návrh na pribratie účastníka konania na strane žalobcu tak ako to navrhoval žalobca, vyhodnotil krajský súd ako v rozpore so zákonom.

Rovnako krajský súd zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že nevzhladol dôvod na prerušenie konania v zmysle ustanovení § 109 ods. 2 písm. c) resp. § 110 O.s.p. ako hospodárny. Poukázal na to, že žalobca konkrétny dôvod prerušenia neuviedol a ani nekonkretizoval, pričom súd o existencii takejto otázky vedomosť nemá.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Z obsahu tohto podania vyplýva, že smeruje proti výroku o zamietnutí žalôb a nepriznaní náhrady trov konania a tiež proti výroku o zamietnutí návrhu na pribratie účastníka konania podľa § 91 ods. 2 O.s.p. Namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, týkajúcim sa zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov ako aj postupu im predchádzajúceho. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zmenil, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a priznal mu vyčíslenú náhradu trov konania. Tvrdil, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu viacerých jeho subjektívnych práv, konkrétne práva na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa aj právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy (good administration), právo na dodržiavanie základných zásad správneho konania a porušenie subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou. Namietal, že v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udržaním doterajších zamestnancov a náborom nových, pretože ich príslušné organizácie odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území Slovenskej republiky. V dôsledku toho sa dostáva do bezvýchodiskovej situácie, v ktorej pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu aj sankcie za neplnenie dojednaných zmlúv a súdne spory. Rozhodnutie žalovanej označil za nepreskúmateľné a arbitrárne. Nesúhlasil s argumentáciou prvostupňového súdu o tom, že zo žaloby nevyplýva žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Už aj len porušenie základných zásad správneho konania, ako v tomto prípade, je porušením subjektívnych práv žalobcu ako účastníka správneho konania. Namietal tiež, že nemal možnosť vyjadriť sa k argumentom súvisiacim s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa, nakoľko po prvýkrát boli spomenuté až v druhostupňovom rozhodnutí žalovanej. Opakovane poukázal na list žalovanej - oznámenie, týkajúce sa spoločností, ktoré na území Slovenskej republiky vykonávajú činnosť ako tzv. schránkové firmy zo dňa 25.07.2013, v ktorom žalovaná informuje príslušný poľský orgán sociálneho zabezpečenia (ZUS, Department Ubezpieczen i Sladek) o tom, že zamestnanci žalobcu a ďalších vybraných zamestnávateľov nepodliehajú slovenským právnym predpisom a o tom, že v prípade podania odvolania zo strany žalobcu a ďalších zamestnávateľov tieto zamietne a potvrdí rozhodnutia svojich organizačných zložiek, čím

podľa jeho názoru došlo k neprípustnému prejedikovaníu rozhodnutia v odvolacom konaní. Trval na tom, že do kompetencie žalovanej nepatrí kompetencia na uskutočnenie kontroly a namietal aj spôsob jej vykonania. Namietal, že z preberania a distribúcie letákov má zamestnávateľ vyhotovené fotografické záznamy, roznášanie letákov kontrolujú iní zamestnanci a zamestnancom sa vedú dochádzkové listy, čo jednoznačne preukazuje reálny výkon činnosti na území Slovenskej republiky.

Vo vzťahu k zamietnutiu návrhu na vstup zamestnancov žalobcu (zamestnávateľa) do konania mal za to, že krajský súd nesprávne posúdil otázku (ne)zachovania zákonnej lehoty na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí, čím bola dotknutým zamestnancom žalobcu odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázal na iné konania v skutkovo a právne obdobných veciach, kde súd podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) zrušil napadnuté rozhodnutia žalovanej a jej pobočiek. Vyjadril tiež názor, že v danom prípade možno uvažovať aj o tzv. nerozlučnom spoločenstve práv žalobcu a jeho zamestnancov (vyplývajúce z existencie pracovného pomeru) a preto mal súd prvého stupňa postupovať podľa § 250 ods. 3 O.s.p., kde sa neuvádza skúmanie otázky zachovania lehoty pre konanie s takýmito účastníkmi.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu vyjadrila v zhode s argumentmi uvedenými vo vyjadrení k žalobe a v odvolaní.

Dňa 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“).

Podľa § 492 ods. 2 S. s. p., odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Keďže v prejednávanej veci začalo odvolacie konanie pred nadobudnutím účinnosti Správneho súdneho poriadku, odvolací súd ďalej konal podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. bez pojednávania, a dospel jednomyselne k záveru, že v odvolaní napadnutej časti je potrebné ho potvrdiť.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 O. s. p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 250 ods. 1 O. s. p., účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 250 ods. 2 O. s. p., žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Predmetom preskúmania v danej právnej veci sú rozhodnutia žalobkyne, ktorými zamietla odvolania žalobcu a jeho zamestnancov a potvrdila rozhodnutia pobočky v Košiciach, o zániku povinného poistenia dotknutých zamestnancov žalobcu podľa slovenskej legislatívy.

Odvolací súd sa s názorom krajského súdu, že napadnutými rozhodnutiami správnych orgánov nemohlo

byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu stotožnil. Z obsahu žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobca nenamietal porušenie vlastných subjektívnych práv, ale porušenie práv svojich zamestnancov, keď okrem nedodržania zákonnej 60 dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí, žiadne porušenie svojich subjektívnych práv netvrdil. Samotné nedodržanie procesných lehôt pri vydaní napadnutých rozhodnutí nemá za následok ich nezákonnosť, keďže prípadným zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca priaznivejšie rozhodnutie vo veci nedosiahol. Krajský súd v rozhodnutí správne konštatoval, že povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti by v rozsahu, v akom ho žalobca v 1. rade zaplatil bez právneho dôvodu, bolo vrátené s poukazom na § 145 zákona č. 461/2003 Z. z. Záver krajského súdu, že žalobca aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou na podanie žaloby pre absenciu atribútu ukrátenia na právach nebol, sú preto správne. V tomto kontexte odvolací súd odkazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9 zo dňa 02.06.2011, podľa ktorého: „ Na aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Ako vyplýva z uvedeného, samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie.“

Vzhľadom na vyššie uvedené nebolo možné zohľadniť námietku žalobcu, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu viacerých subjektívnych práv žalobcu, keď vo vzťahu k porušeniu práva na zákonné administratívne konanie, práva na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy, práva na dodržiavanie základných zásad správneho konania ani nešpecifikoval, konkrétne v čom toto porušenie podľa jeho názoru spočívalo. Všeobecné tvrdenia žalobcu, že došlo aj k porušeniu jeho práva vlastníť majetok, práva podnikat' za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a práva na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou, keď v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udržaním doterajších zamestnancov a náborem nových zamestnancov, v dôsledku čoho sa dostáva do bezvýchodiskovej situácie, lebo pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky dohodnuté s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu aj sankcie za neplnenie dojednaných zmlúv a súdne spory, odvolací súd za relevantné nepovažoval, nakoľko žalobca argumentoval len okolnosťami vo vzťahu k uchádzačom o zamestnanie, ktorí sú výlučne poľskej štátnej príslušnosti a ktorí odmietajú na území SR pracovať z dôvodu, že ich príslušné verejnoprávne organizácie odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území SR. Navyše, na uvedené argumenty žalobcu nebolo možné prihliadnuť aj z dôvodu, že tieto žalobca nenamietal riadne a včas v žalobe ale až v odvolacom konaní (§ 50j O.s.p.).

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že v konaní podal návrhy na vstup svojich zamestnancov do konania podľa § 92 ods. 1 O.s.p. a nie podľa § 91 ods. 2 O.s.p., odvolací súd to považoval za dôvodné. Zároveň však konštatuje, že z obsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu je možné bez ďalších pochybností vyvodiť, že sa jedná o zrejmu chybu v písaní bez rozhodného vplyvu na vecnú správnosť výroku o zamietnutí návrhu na vstup účastníkov konania (dotknutých zamestnancov) na strane žalobcu. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil námietku žalobcu, že pribratie účastníka konania podľa § 250 ods. 1 O.s.p. samo o sebe nemôže vylučovať rozhodnutie o pripustení vstupu účastníka do konania podľa § 92 ods. 1 O.s.p., keďže existencia osobitnej právnej úpravy (§ 250 ods. 1 vety druhej O.s.p.), priamo s poukazom na ustanovenie § 246c ods. 1 O.s.p. aplikáciu § 92 ods. 1 O.s.p. vylučuje a použitie tohto ustanovenia v správnom súdnictve preto ani nie je možné. Na tom nič nemení ani okolnosť, že v obdobných konaniach krajský súd (resp. ten istý senát) rozhodol inak, keďže rozhodnutia v právnych veciach, na ktoré žalobca v odvolaní poukazoval nie sú pre rozhodnutie v danom prípade právne záväzné. Žalobca sa tiež mylne domnieva, že je postačujúce, ak žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov podal včas aspoň jeden z účastníkov správneho konania

mylne predpokladajúc, že sa jedná o nerozlučné spoločenstvo žalobcu a zamestnancov založené pracovnoprávnym vzťahom medzi nimi. Ustanovenie § 250 ods. 1 O. s. p. je vo vzťahu k pribrášanému účastníkovi konania potrebné vykladať tak, že ide predovšetkým o zabezpečenie práva takeého účastníka byť informovaný o prípadnej zmene v jeho právach a povinnostiach, ktorá môže byť spôsobená prípadným zrušením žalobou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu. Krajský súd postupoval správne, keď uzneseniami z 23. júla 2014 s poukazom na § 250 ods. 1 O.s.p. do konania pribral zamestnancov žalobcu (K. K. C., J. Q., K. K. X.) z dôvodu, že by ako zamestnanci a ako účastníci správneho konania mohli byť dotknutí prípadným zrušením napadnutých rozhodnutí žalovanej. Ide však o konanie vo vzťahu k nim nesporné, v rámci konania pred súdom nebude vo vzťahu k nim vykonávané dokazovanie a úkony pribratých účastníkov konania po podaní žaloby nemajú vplyv na výsledok súdneho konania. N. K. K. C., J. Q. a K. K. X. ako zamestnanci žalobcu žaloby proti napadnutým rozhodnutiam žalovanej nepodali (a ani to netvrdili), z čoho vyplýva, že s rozhodnutiami žalovanej boli uzrozmnení a ich správnosť a zákonnosť nenamietali žalobou v správnom súdnictve. Odvolací súd dáva tiež do pozornosti, že žiaden z dotknutých zamestnancov nespochybňoval a ani netvrdil, že by mu rozhodnutie žalovanej vôbec doručené nebolo (nežiadal ani, aby súd jeho doručenie nariadil), resp. nespochybňoval, že by o ňom dovedty vedomosť nemal. Tak ako žalobu podal ich zamestnávateľ, mohli ju podať aj samotní zamestnanci (prípadne zväziť podanie spoločnej žaloby), čo sa však nestalo napriek tomu, že každý z nich bol v konaní kvalifikovane právne zastúpený. Z uvedeného logicky vyplýva, že nakoľko takýto úkon sami zo svojej vôle nerealizovali, teda svoje procesné postavenie žalobcu vedome neiniciovali, hoci na podanie žaloby boli procesne legitimovaní, nemôžu ani legitímne očakávať, že právami žalobcu disponovať budú. Tento procesný nedostatok v správnom súdnictve nemožno dodatočne zhojiť ani podaním návrhu podľa § 92 ods. 1 O.s.p., ani ospravedlniť snahou o praktickosť či hospodárnosť pri podávaní početného množstva žalôb žalobcom (aj v prospech zamestnancov), domnelou krátkosťou zákonnej lehoty na podanie žaloby či ťažkosťami pri získavaní plnomocenstiev na zastupovanie zamestnancov, ako sa nenáleži domnieva žalobca. Odvolací súd preto námietku žalobcu, že zamietnutím návrhu na pribratie účastníkov podľa § 92 ods. 1 O.s.p. došlo k porušeniu práva na súdnu a inú právnu ochranu jeho zamestnancov a k odňatiu ich možnosti konať pred súdom, nevyhodnotil ako relevantnú a opodstatnenú.

O trovách konania odvolací súd rozhodol tak, že ich náhradu žalobcovi nepriznal, nakoľko v konaní úspešný nebol. Hoci pribratí účastníci si prostredníctvom právneho zástupcu uplatnili náhradu trov konania, právo na ich náhradu im nevzniklo, keďže ustanovenie § 250k druhej hlavy piatej časti O. s. p. s trovami pribratého účastníka konania ani nepočíta (upravuje len trovy žalobcu a žalovaného). Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.